

200604025/1.

Datum uitspraak: 20 september 2006

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
appellant,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 05/30049 en 05/30051 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van
2 mei 2006 in de gedingen tussen:

en mede ten behoeve van hun minderjarig kind,

en

appellant.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 20 juni 2005 heeft appellant (hierna: de minister) aanvragen van en mede ten behoeve van hun minderjarig kind, (hierna: de vreemdelingen) om hun een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 2 mei 2006, verzonden op 3 mei 2006, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch (hierna: de rechtbank), de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen gegrond verklaard, die besluiten vernietigd en bepaald dat de minister nieuwe besluiten op de aanvragen neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 31 mei 2006, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 15 juni 2006 hebben de vreemdelingen een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In grief 2 klaagt de minister dat de rechtbank, door te overwegen dat de minister de vreemdelingen op grond van paragraaf 5.1 van Tussentijds Bericht Vreemdelingencirculaire (hierna: TBV) 2003/22 in aanmerking had moeten brengen voor een vergunning op grond van het bepaalde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000, heeft miskend dat hij zich op het standpunt heeft gesteld dat hun gestelde vrees slechts op vermoedens berust.

2.1.1. Blijkens rechtsoverweging 22 heeft de rechtbank voormelde overweging gebaseerd op de gestelde omstandigheid dat de vreemdelingen een conflict hebben met een medeburger die op het gemeentehuis werkt. Of als gevolg daarvan voor hen een reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), zoals door de vreemdelingen gesteld, heeft de rechtbank niet onderzocht.

Paragraaf 5.1 van TBV 2003/22 ziet op de vraag of een asielzoeker uit Afghanistan in verband met de bijzondere omstandigheden in dat land tegengeworpen wordt dat hij zich niet eerst voor bescherming tot de autoriteiten heeft gewend; in dit kader zal volgens die paragraaf snel tot een geslaagd beroep op het vluchtelingschap, dan wel schending van artikel 3 van het EVRM kunnen worden geconcludeerd, tenzij het asielrelaas van de vreemdeling ongeloofwaardig is. De desbetreffende passage dient aldus te worden begrepen, dat de herleiding van gestelde gebeurtenissen tot een reëel en persoonlijk risico op schending van artikel 3 van het EVRM volgens de minister op normale wijze door de asielzoeker aannemelijk moet worden

gemaakt.

De rechtbank heeft het beroep dan ook ten onrechte gegrond verklaard, zonder vorenbedoeld onderzoek te hebben uitgevoerd.

2.1.2. De conclusie is dat grief 2 slaagt.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. Grief 1 behoeft geen bespreking. De Afdeling zal de zaken met toepassing van artikel 44, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet op de Raad van State naar de rechtbank terugwijzen om door haar te worden behandeld en beslist met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen.

2.3. De Afdeling zal de proceskosten in hoger beroep vaststellen. De rechtbank dient omtrent de vergoeding van deze kosten te beslissen.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 2 mei 2006 in de zaken nos. AWB 05/30049 en 05/30051;
- III. wijst de zaken naar de rechtbank terug;
- IV. stelt de door de vreemdelingen in verband met de behandeling van het hoger beroep gemaakte kosten vast op een bedrag van € 322,00 (zegge: driehonderdtweeëntwintig euro), en bepaalt dat de rechtbank beslist omtrent de vergoeding van deze kosten.

Aldus vastgesteld door mr. R.W.L. Loeb, Voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. T.M.A. Claessens, Leden, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Loeb
Voorzitter

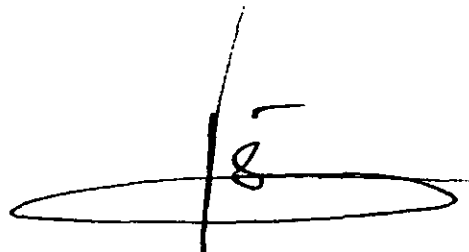
w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 20 september 2006

210

Verzonden: **20 SEP. 2006**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE, zittinghoudende te 's-HERTOGENBOSCH

Sector bestuursrecht

Zaaknummers: AWB 05/30049

AWB 05/30051

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 2 mei 2006

inzake

geboren op
en
geboren op
mede namens hun minderjarige dochter
nationaliteit Afghaanse,
verblijvende te Gorinchem,
eisers,
gemachtigde mr. F.J.M. Schonkeren,

tegen

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. S.H.M. Maas.

Procesverloop

Bij besluiten van 17 augustus 2000 heeft verweerder de aanvragen van eisers om toelating als vluchteling niet ingewilligd en aan eisers een voorwaardelijke vergunning tot verblijf verleend met ingang van 8 januari 2000. Het daartegen door eisers ingediende bezwaar is door verweerder bij besluiten van 16 juli 2001 niet-ontvankelijk verklaard.

Bij besluiten van 20 juni 2005 heeft verweerder de aanvragen van eisers tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Tegen deze besluiten hebben eisers beroep ingesteld.

Het beroep is behandeld ter zitting van 23 maart 2006, waar eisers zijn verschenen in persoon, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of de besluiten van 20 juni 2005 in rechte stand kunnen houden.

2. Verweerder heeft de aanvragen van eisers tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd afgewezen nu de grond voor verlening als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in artikel 34, juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

3. Eisers hebben zich, voor wat betreft het vervallen van de grond voor verlening, primair op het standpunt gesteld dat hun aanvragen ten onrechte zijn afgewezen omdat zich na het verlopen van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd geen intrekkinggrond meer kan voordoen en de aanvragen dus niet op grond van artikel 34 van de Vw 2000 kunnen worden afgewezen.

Subsidiar hebben eisers zich op het standpunt gesteld dat verweerder niet afdoende heeft gemotiveerd waarom bijna drie jaren na de afschaffing van het categoriaal beschermingsbeleid deze afschaffing aan eisers wordt tegengeworpen. Dit geldt volgens eisers des te meer nu er vóór de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) van 4 februari 2004, (waarin is bepaald dat de beëindiging van het categoriaal beschermingsbeleid de rechterlijke toets kan doorstaan) geen verblijfsvergunningen zijn ingetrokken en eisers nog onder het regime van de oude Vw asiel hebben aangevraagd. Meer subsidiar hebben eisers in dit verband geconcludeerd dat het niet intrekken van de verblijfsvergunningen asiel in combinatie met de lange behandelduur van eisers aanvragen heeft geleid tot gerechtvaardigd vertrouwen bij eisers dat de beëindiging van het categoriale beschermingsbeleid hen niet zou worden tegengeworpen.

4. De rechtbank overweegt als volgt.

5. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 kan worden verleend in de in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 genoemde gevallen.

6. De aan eisers onder de Vw (oud) verleende voorwaardelijke vergunning tot verblijf wordt, ingevolge het bepaalde in artikel 115, zesde lid van de Vw 2000, aangemerkt als een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, en is vergelijkbaar met de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000.

7. Op 19 november 2002 hebben eisers een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000 ingediend.

8. Ingevolge artikel 34 van de Vw 2000 – zoals dit ten tijde van het bestreden besluit gold – kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag, gedurende drie achtereenvolgende jaren een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd heeft gehad, slechts worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 van de Vw 2000 voordoet.

9. Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlengen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden afgewezen indien de grond voor verlening, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000, is komen te vervallen.

10. Bij brief van 9 september 2002 (TK 2001-2002, 19 637, nr. 680) heeft verweerder de Voorzitter van de Tweede Kamer bericht dat het Kabinet op 9 september 2002 heeft besloten om het beleid van categoriale bescherming ten aanzien van asielzoekers van Afghaanse nationaliteit te beëindigen. Bij uitspraak van 4 februari 2003 (200206105/1), heeft de AbRS geconcludeerd dat de beslissing van verweerder om ten aanzien van Afghanistan niet langer een categoriaal beschermingsbeleid te voeren de rechterlijke toets kan doorstaan. Eisers hebben dit niet betwist.

11. Op grond van artikel 34 van de Vw 2000 is de datum waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afloopt – nadat de betreffende vreemdeling direct voorafgaande aan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten op grond van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd – het ijkpunt voor de vaststelling of de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd kan worden verleend. In casu is dat ijkpunt 8 januari 2003. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich derhalve terecht op het standpunt gesteld dat de grond voor verlening is komen te vervallen bij beëindiging van het categoriale beschermingsbeleid op 9 september 2002 en dat zich daarmee op 8 januari 2003 een intrekkinggrond heeft voorgedaan in de zin van artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. De rechtbank volgt eisers derhalve niet in hun betoog dat er na 8 januari 2003 geen intrekkinggrond meer kon zijn. De omstandigheid dat verweerder eerst geruime tijd nadat de voorwaardelijke vergunning is verlopen tot intrekking heeft besloten, maakt het voorgaande niet anders. De rechtbank vermag evenmin in te zien waarom de omstandigheid dat eisers onder de oude Vw asiel hebben aangevraagd, verschil uit zou maken. Ook onder de oude Vw immers was het voor verweerder, gelet op artikel 12a, vierde lid van de Vw oud, mogelijk geweest om, indien het categoriale beschermingsbeleid beëindigd zou zijn, de vergunning in te trekken. De rechtbank volgt eisers evenmin in hun stelling dat verweerder, door de lange behandelduur, gerechtvaardigd vertrouwen heeft opgewekt, nu eisers geacht werden op de hoogte te zijn van het feit dat het categoriale beschermingsbeleid beëindigd was.

12. De rechtbank overweegt voorts dat verweerder, nadat het categoriaal beschermingsbeleid werd afgeschaft – en daarmee de grond voor de aan eisers verleende verblijfsvergunningen asiel voor bepaalde tijd was komen te vervallen – in beginsel bevoegd was om, met toepassing van artikel 34 van de Vw 2000, de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd af te wijzen. Verweerder heeft van die bevoegdheid gebruik gemaakt door te bezien of aansluitend aan 8 januari 2003 een andere verleningsgrond, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000, van toepassing zou kunnen zijn, zodat op die grond – met toepassing van artikel 34 van de Vw 2000 – alsnog een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd zou moeten worden verstrekt. Verweerder heeft vervolgens in zijn besluiten bezien of eisers in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning op de overige in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 genoemde gronden. Tot een nadere motivering dan verweerder thans heeft gegeven, was hij naar het oordeel van de rechtbank niet gehouden. Van een ondeugdelijke motivering van verweerder op dit punt is dan ook geen sprake.

13. Verweerder heeft zich voorts op het standpunt gesteld dat eisers ook niet in aanmerking komen voor toelating op een van de andere gronden als bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000.

14. Eisers hebben in dit verband en voorzover hier van belang, een beroep gedaan op artikel 3 van het EVRM en derhalve op de b-grond van het eerste lid van artikel 29 van de Vw 2000.

15. Eisers hebben daartoe aangevoerd dat verweerder ten tijde van hun oorspronkelijke aanvraag aan hen ten onrechte geen vergunning op voornoemde b-grond heeft verleend. Eiser is voor zijn vertrek door de Taliban gedetineerd en mishandeld, door toedoen van een persoon genaamd Gholam Gaus. Gholam Gaus was kennelijk in een dusdanige positie dat hij het machtsapparaat van de Taliban tegen eiser kon aanwenden.

Voorts hebben eisers ook ten aanzien van de huidige situatie een beroep gedaan op artikel 3 EVRM. Daartoe hebben eisers aangevoerd dat Gholam Gaus het huis en de winkel van eisers heeft verkocht en het geld in eigen zak heeft gestoken. Van de moeder van eiser hebben zij vernomen dat Gholam Gaus werkt op het gemeentehuis van Herat. De moeder van eiser is in 2003 naar Herat teruggegaan en heeft de genoemde bezittingen willen terugclaimen. Dat is niet gelukt en zij is door Gholam Gaus mishandeld. Eisers stellen zich op het standpunt dat zij bij terugkeer opnieuw problemen met Gholam Gaus zullen ondervinden, terwijl deze er niet voor terugdeinst geweld te gebruiken. Eisers hebben in dit verband verwezen naar TBV 2003/22 waaruit blijkt dat er nauwelijks een professioneel politie-apparaat in Afghanistan bestaat en waarin is aangegeven dat vreemdelingen, indien zij problemen ondervinden, in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning op onder meer artikel 29, eerste lid, aanhef, en onder a en b van de Vw 2000.

16. Verweerder heeft zich in dit verband op het standpunt gesteld dat eisers geen daadwerkelijke concrete redenen hebben aangevoerd, gelegen in hen persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden die een beroep op artikel 3 van het EVRM rechtvaardigen. Verweerder heeft daartoe aangevoerd dat eisers, ten tijde van hun oorspronkelijke aanvragen, niet in de bijzondere aandacht stonden van de autoriteiten. Na zijn vrijkoping is eiser niet direct opnieuw opgepakt en heeft hij zijn openbare leven weer opgepakt. Verweerder heeft er voorts, onder verwijzing naar het arrest van het Europese Hof voor de rechten van de mens van 30 oktober 1991 (Vilvarajah, RV 1991, 19), op gewezen dat het toetsingscriterium van artikel 3 van het EVRM streng is. Ook voor wat betreft de nieuwe situatie is er volgens verweerder geen reden om aan te nemen dat eisers in aanmerking komen voor een van de gronden van artikel 29 van de Vw 2000. De enkele stelling dat Gholam Gaus alles in het werk zal stellen om een claim van eisers te voorkomen is volgens verweerder onvoldoende om een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM aan te nemen. Eisers hebben hun vrees voor een onmenselijke behandeling onvoldoende geconcretiseerd.

17. De rechtbank overweegt als volgt.

18. Ingevolge artikel 3 van het EVRM, artikel 3 van het Anti-Folterverdrag en artikel 7 van het IVBPR dient te worden beoordeeld of aannemelijk is dat eisers bij uitzetting een reëel risico lopen te worden onderworpen aan foltering dan wel aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

19. Ten aanzien van de situatie ten tijde van eisers asielaanvraag is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eisers geen daadwerkelijke concrete redenen hebben aangevoerd, gelegen in hen persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden, die de conclusie rechtvaardigen dat zij bij uitzetting een reëel risico lopen te worden onderworpen aan foltering dan wel aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De rechtbank heeft daarbij meegewogen het strenge

toetsingscriterium van artikel 3 van het EVRM, de omstandigheid dat de Taliban inmiddels niet meer aan de macht is en de door verweerder aangevoerde omstandigheid dat eiser na zijn vrijkoping niet direct opnieuw is opgepakt en zijn openbare leven weer heeft hervat.

20. Ten aanzien van eisers beroep op artikel 3 van het EVRM in de huidige situatie overweegt de rechtbank als volgt.

21. In TBV 2003/22, inmiddels opgenomen in het landgebonden asielbeleid van verweerder in de Vc 2000, is in paragraaf 5.1 onder meer het volgende opgenomen: "De centrale autoriteiten hebben niet in het hele land het gezag in handen. Derhalve dient te worden bezien of de asielzoeker zich kan wenden tot lokale autoriteiten, en of deze ook in staat en bereid zijn bescherming te bieden. Uit de inhoud van het ambtsbericht blijkt verder dat de ISAF in de meeste gevallen niet in de positie verkeert bescherming te bieden. Of de asielzoeker tegengeworpen dient te worden dat hij zich met zijn problemen wel tot de autoriteiten had kunnen wenden, hangt derhalve af van de individuele merites van de zaak. Hierbij is het persoonlijke netwerk van belang. Er zal in dit kader snel tot een geslaagd beroep op het vluchtelingenschap, dan wel schending van 3 EVRM kunnen worden geconcludeerd, tenzij het asielrelaas van de vreemdeling ongeloofwaardig of onaannemelijk is. Indien een asielzoeker problemen ondervindt van de zijde van de huidige centrale autoriteiten, of lokale krijgsheren, of met medeburgers, en dit aannemelijk heeft gemaakt, komt betrokkene in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, op grond van artikel 29, eerste lid, onder a of b, van de Vw 2000."

22. Niet is gesteld, noch is gebleken dat het in rechtsoverweging 21. genoemde beleid als kennelijk onredelijk buiten toepassing moet worden gelaten. De rechtbank stelt vast dat door verweerder niet is betwist dat eisers hun problemen met Gholam Gaus, een medeburger, aannemelijk hebben gemaakt en dat verweerder ter zitting heeft verklaard niet te twijfelen aan de stelling van eisers dat Gholam Gaus nog steeds aanwezig is en werkzaam is op het gemeentehuis. Daarmee hebben eisers voldaan aan de voorwaarden, genoemd in het voormelde beleid.

23. Hieruit volgt dat verweerder eisers op grond van het voormelde beleid in aanmerking had moeten brengen voor een vergunning, op grond van het bepaalde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

24. Het voorgaande brengt met zich dat het bestreden besluit dient te worden vernietigd wegens strijd met het hiervoor weergegeven wetsartikel. Het beroep is derhalve gegrond. De rechtbank zal verweerder opdragen een nieuw besluit te nemen met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen.

25. De resterende grieven behoeven thans geen bespreking meer.

26. Nu het beroep gegrond wordt verklaard, acht de rechtbank termen aanwezig verweerder onder toepassing van artikel 8:75 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) te veroordelen in de door eisers gemaakte proceskosten. Deze kosten zijn met inachtneming van het Besluit proceskosten bestuursrecht en de daarbij behorende bijlage begroot op in totaal € 644,00, voor kosten van door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand:

1 punt voor het indienen van een (aanvullend) beroepsschrift;

1 punt voor het verschijnen ter zitting;

waarde per punt € 322,00;

wegingsfactor 1.

26. Aangezien ten behoeve van eisers een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, dient ingevolge artikel 8:75, tweede lid, van de Awb de betaling van dit bedrag te geschieden aan de griffier van de rechtbank.

27. Mitsdien wordt beslist als volgt.

Beslissing

De rechtbank,

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat verweerder een nieuw besluit dient te nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- veroordeelt verweerder in de door eisers gemaakte proceskosten, vastgesteld op € 644,00, te vergoeden door de Staat der Nederlanden en te voldoen aan de griffier.

Aldus gedaan door mr J.R. van Es - de Vries als rechter en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. W.E. Dijkstra als griffier op 2 mei 2006.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Awb bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

3 MEI 2006

VOOR KOPIE KONFORM
De griffier van
de Rechtbank
sector bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

RAAD VAN STATE	
INGEDIENEN	
31 MEI 2006	
ZAKENR.	4025
AAN:	
BEHANDELD DOOR:	

Hogerberoepschrift

inzake

**DE MINISTER VOOR
VREEMDELINGENZAKEN EN INTEGRATIE,**
(Ministerie van Justitie, Schedeldoekshaven
100, 2511 EX, Den Haag),
a p p e l l a n t
gemachtigde: mr. A. van Blankenstein,
advocaat te Den Haag
(postbus 11756, 2502 AT Den Haag)

tegen

1.
2.
verblijvende te
v e r w e e r d e r s
gemachtigde: mr. F.J.M. Schonkeren
advocaat te Tilburg

1 Inleiding

De Minister komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 2 mei 2006 (Awb 05/30049 en 05/30051) (**prod. 1**), verzonden op 3 mei 2006, in welke uitspraak de rechtbank het beroep tegen de beschikkingen van de Minister van 20 juni 2005 gegrond heeft verklaard, de beschikkingen heeft vernietigd en bepaald heeft dat de Minister opnieuw moet beslissen op de aanvragen om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 Vw, van 19 november 2002.

Hierna zal de Minister allereerst een overzicht geven van de procedure (onder 2) en een samenvatting geven van verweerders asielrelaas (onder 3). Daarna volgen onder 4 de grieven en de toelichting daarop en onder 5 de conclusie.

2 Procedure

- 2.1 Verweerders stellen op _____ en _____ te zijn geboren in Afghanistan. Zij stellen de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Zij zijn vreemdeling in de zin van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw).
- 2.2 Verweerders stellen op 29 december 1999 Nederland te zijn binnengekomen. Op 8 januari 2000 verzochten zij, mede namens hun twee minderjarige kinderen, om toelating als vluchteling. Bij beschikkingen van 17 augustus 2000 zijn de aanvragen niet ingewilligd maar zijn aan verweerders wel voorwaardelijke vergunningen tot verblijf verleend met ingang van 8 januari 2000. De tegen deze beschikking ingediende bezwaren zijn bij beschikkingen van 16 juli 2001 niet-ontvankelijk verklaard.
- 2.3 Op 19 november 2002 verzochten verweerders, mede namens hun twee minderjarige kinderen, om een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 Vw.
- 2.4 Bij brieven van 9 juli 2003 heeft de Minister verweerders bericht voornemens te zijn de aanvragen af te wijzen. Deze voornemens zijn op 26 augustus 2003 bekendgemaakt. Bij brief van 8 oktober 2003 hebben verweerders hun zienswijze hierover aan de Minister kenbaar gemaakt. Verweerders zijn op 11 november 2003 nader gehoord. Op 22 april 2004 heeft het Bureau Medische Advisering een nota uitgebracht met betrekking tot de medische toestand van één van de minderjarige kinderen van verweerders.
- 2.5 Bij beschikkingen van 20 juni 2005 heeft de Minister de aanvragen afgewezen. Deze beschikkingen zijn op 23 juni 2005 bekendgemaakt. Aan één van de minderjarige

kinderen van verweerders is een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd verleend.

- 2.6 Bij brief van 1 juli 2005 hebben verweerders tegen deze beschikkingen beroep ingesteld. De gronden van het beroep zijn ingediend bij brief van 4 augustus 2005. Bij brief van 9 maart 2006 hebben verweerders een nader stuk overgelegd. De Minister heeft op 13 maart 2006 een verweerschrift ingediend. De behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 23 maart 2006.
- 2.7 Bij uitspraak van 2 mei 2006 heeft de rechtbank de beroepen gegrond verklaard, de beschikkingen van 20 juni 2005 vernietigd en bepaald dat de Minister opnieuw moet beslissen op de aanvragen van verweerders. De Staat is veroordeeld de proceskosten te vergoeden.

3 Asielrelaas

Verweerders hebben ten overstaan van de contactambtenaar – kort samengevat – het volgende verklaard.

- Verweerder werd op 24 mei 1999 door twee mannen meegenomen naar het plaatselijke politiekantoor. Daar werd hij beschuldigd van samenwerking met de Mudjahedin. Ze wilden verweerder dwingen een akte te ondertekenen waarin stond dat hij zijn winkel verkocht had aan een medewerker, Gholam Ghaus. Verweerder weigerde dit en hij werd mishandeld. Hij is twaalf dagen lang vastgehouden en mishandeld waarbij hij werd beschuldigd van samenwerking met de Mudjahedin. Vervolgens werd hij overgedragen aan de veiligheidsdienst van de Taliban. Daar werd hij acht dagen lang mishandeld en verhoord. Vervolgens werd hij overgebracht naar de gevangenis in Herat waar hij eveneens werd ondervraagd. Na zeven dagen heeft de zwager van verweerder hem vrijgekocht.
- Ongeveer vijf maanden later, op 15 november 1999, vernam verweerder van medewerkers dat de Taliban naar de winkel was gekomen en naar verweerder had gevraagd. Verweerder is naar de zwager gegaan. Die nacht deed de Taliban een inval in het huis van verweerders en vernielde de TV en foto's.
- De volgende dag ging de zwager naar de winkel. Toen hij de winkel binnenkwam is hij gearresteerd. Dit heeft verweerder vernomen van een andere zwager. Verweerder is toen meegegaan met deze andere zwager. Twee dagen later kwam de Taliban weer naar het huis van verweerders. Verweerder is toen met de familie gevlucht naar een buurman en de volgende dag naar verweerder gegaan. Via een verpleegster, die een bekende was van de zuster van verweerder vernamen verweerders dat de gearresteerde zwager met een gebroken arm was opgenomen in het ziekenhuis en tegen

de verpleegster had gezegd aan verweerder door te geven dat hij moest vluchten. Verweerders zijn daarop vertrokken.

- Tijdens hun verblijf in Nederland heeft verweerder van zijn moeder gehoord dat Gholam Ghaus het huis en de winkel heeft verkocht en de opbrengst in zijn zak heeft gestoken.

4 Grieven

Inleiding

- 4.1 De Minister is van oordeel dat de beschikkingen van 20 juni 2005 rechtens juist zijn. Met het oog daarop had het beroep tegen deze beschikkingen ongegrond dienen te worden verklaard.

Grief I

- 4.2 In rov 15. heeft de rechtbank overwogen:

15. Eisers hebben daartoe aangevoerd dat verweerder ten tijde van hun oorspronkelijke aanvraag aan hen ten onrechte geen vergunning op voornoemde b-grond heeft verleend. Eiser is voor zijn vertrek door de Taliban gedetineerd en mishandeld, door toedoen van een persoon genaamd Gholam Gaus. Gholam Gaus was kennelijk in een dusdanige positie dat hij het machtsapparaat van de Taliban tegen eiser kon aanwenden. Voorts hebben eisers ook ten aanzien van de huidige situatie een beroep gedaan op artikel 3 EVRM. Daartoe hebben eisers aangevoerd dat Gholam Gaus het huis en de winkel van eisers heeft verkocht en het geld in eigen zak heeft gestoken. *Van de moeder van eiser hebben zij vernomen dat Gholam Gaus werkt op het gemeentehuis van Herat. De moeder van eiser is in 2003 naar Herat teruggegaan en heeft de genoemde bezittingen willen terugclaimen. Dat is niet gelukt en zij is door Gholam Gaus mishandeld. Eisers stellen zich op het standpunt dat zij bij terugkeer opnieuw problemen met Gholam Gaus zullen ondervinden, terwijl deze er niet voor terugdeinst geweld te gebruiken.* Eisers hebben in dit verband verwezen naar TBV 2003/22 waaruit blijkt dat er nauwelijks een professioneel politie-apparaat in Afghanistan bestaat en waarin is aangegeven dat vreemdelingen, indien zij problemen ondervinden, in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning op onder meer artikel 29, eerste lid, aanhef, en onder a en b van de Vw 2000.

De Minister kan zich niet met name met de gecursiveerde onderdelen van de uitspraak niet verenigen.

Toelichting

- 4.3 Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen dat verweerders hebben verklaard dat de moeder van verweerder heeft vernomen dat Gholam Ghaus op het gemeentehuis van

Herat werkt en dat de moeder in 2003 naar Herat is terug gegaan om de bezittingen terug te willen claimen waarna zij is mishandeld door Gholam Ghaus. Dat verweerders zich op het standpunt hebben gesteld dat terugkeer opnieuw problemen van Gholam Ghaus zullen ondervinden, terwijl deze er niet voor terugdeinst geweld te gebruiken, is evenmin juist.

- 4.4 Deze verklaringen hebben verweerders pas in de gronden van het beroep van 4 augustus 2005 naar voren gebracht. De rechtbank kon deze verklaringen dan ook niet bij de beoordeling van het beroep betrekken anders dan met toepassing van artikel 83 Vw. Uit de uitspraak blijkt echter niet dat de rechtbank geoordeeld heeft dat sprake is van feiten of omstandigheden die na het nemen van de bestreden beschikkingen zijn opgekomen of waarover verweerders niet eerder konden verklaren. Evenmin heeft de rechtbank de Minister overeenkomstig artikel 83, derde lid, Vw, verzocht schriftelijk aan te geven of deze nieuwe feiten en omstandigheden aanleiding zijn voor handhaving, wijziging of intrekking van de bestreden besluiten.
- 4.5 Overigens meent de Minister dat geen sprake is van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die op grond van artikel 83 Vw bij de beoordeling van het beroep betrokken konden worden. Niet is gebleken dat verweerders de gestelde feiten niet voorafgaande aan de bestreden beschikkingen naar voren hebben kunnen brengen. De moeder van verweerder zou immers in december 2003 zijn overleden.

Grief 2

- 4.6 In rov 22., 23. en 24. heeft de rechtbank overwogen:

22. Niet is gesteld, noch is gebleken dat het in rechtsoverweging 21. genoemde beleid als kennelijk onredelijk buiten toepassing moet worden gelaten. *De rechtbank stelt vast dat door verweerder niet is betwist dat eisers hun problemen met Gholam Gaus, een medeburger, aannemelijk hebben gemaakt en dat verweerder ter zitting heeft verklaard niet te twijfelen aan de stelling van eisers dat Gholam Gaus nog steeds aanwezig is en werkzaam is op het gemeentehuis. Daarmee hebben eisers voldaan aan de voorwaarden, genoemd in het voormelde beleid.*

23. *Hieruit volgt dat verweerder eisers op grond van het voormelde beleid in aanmerking had moeten brengen voor een vergunning, op grond van het bepaalde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.*

24. *Het voorgaande brengt met zich dat het bestreden besluit dient te worden vernietigd wegens strijd met het hiervoor weergegeven wetsartikel. Het beroep is derhalve gegrond. De rechtbank zal verweerder opdragen een nieuw besluit te nemen met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen.*

De Minister kan zich niet met de gecursiveerde onderdelen van de uitspraak niet verenigen.

Toelichting

- 4.7 In het besluit op de aanvraag van verweerder is aangegeven dat enkel de stelling van verweerder, dat hij denkt dat Gholam Ghaus alles in het werk zal stellen om te voorkomen dat hij een claim zal indienen, onvoldoende is om aan te nemen dat verweerder bij terugkeer een reëel risico loopt om schending van artikel 3 EVRM.
- 4.8 De rechtbank miskent dat de Minister daarmee een oordeel heeft gegeven over het realiteitsgehalte van de door verweerder aan de gestelde feiten ontleende vermoedens. De Minister heeft immers aangegeven dat de omstandigheid dat verweerder denkt dat Gholam Ghaus alles in werk zou stellen om te voorkomen dat verweerder een claim zal indienen, onvoldoende is om dit plausibel te achten.
- 4.9 Aangezien verweerder aldus niet gevolgd kan worden in zijn vermoeden dat Gholam Ghaus alles in het werk zal stellen om te voorkomen dat hij een claim zal indienen, is reeds op grond hiervan niet aannemelijk dat verweerdens bij terugkeer in Afghanistan een reëel risico lopen op een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM.
- 4.10 Subsidiair stelt de Minister zich op het standpunt dat zelfs indien de rechtbank er terecht van uit is gegaan dat de Minister zich niet, althans niet voldoende gemotiveerd, op het standpunt heeft gesteld, dat de vermoedens van verweerder over wat hem bij terugkeer te wachten staat, niet plausibel zijn, heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat verweerdens overeenkomstig het bepaalde in TBV 2003/22 aannemelijk hebben gemaakt bij terugkeer in Afghanistan een reëel risico te lopen op een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM.
- 4.11 In TBV 2003/22 is aangegeven dat indien een asielzoeker problemen ondervindt van de zijde van de huidige centrale autoriteiten, of lokale krijgsheren, of met medeburgers, en dit aannemelijk heeft gemaakt, hij in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, op grond van artikel 29, eerste lid, onder a of b, Vw 2000. Daarbij is uiteraard wel van belang wat de aard en ernst van de problemen zijn.
- 4.12 Op grond van het bepaalde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw, kan een vreemdeling alleen in aanmerking komen indien hij een verdragsvluchteling is. Daartoe dient in ieder geval sprake te zijn van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Niet alle problemen die men ondervindt kunnen worden aangemerkt als vervolging. Van vervolging is pas sprake in geval van een bestaansbedreigende bejegening door de overheid of het onthouden door die overheid

van bescherming tegen zodanige bejegening door derden.

Zie:

- ABRS 23 november 2005, 200505627/1 (**prod. 2**).

- 4.13 Verlening van een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw, is uitsluitend mogelijk indien aannemelijk is dat de vreemdeling bij terugkeer in het land van herkomst een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.
- 4.14 Op grond van TBV 2003/22 kan dan ook alleen een verblijfsvergunning asiel worden verleend indien de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij problemen ondervindt op grond waarvan hij gegronde vrees heeft voor een bestaansbedreigende bejegening dan wel op grond waarvan het aannemelijk is dat hij een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Hetgeen verweerders hebben verklaard in de gehoren, bezwaarschriften en zienswijzen, kan niet het oordeel rechtvaardigen dat zij dergelijke problemen ondervinden.
- 4.15 In het gehoor van 11 november 2003 heeft verweerder het volgende omtrent de problemen met Gholam Ghaus verklaard:

Wat u nu aanvoert betreft inderdaad de algemene situatie. Heeft u ook persoonlijke omstandigheden waardoor u nu niet zou kunnen terugkeren?
Ik heb in mijn nader gehoor verklaard over mijn persoonlijk probleem. Toen vertelde ik dat ik meeg geholpen heb bij een inzamelingsactie voor een organisatie. Toen heb ik ook gesproken over mijn persoonlijk conflict met Gholam Ghaus. Vroeger was hij de partner van mijn vader. Toen de samenwerking was beëindigd begon hij een heel ander gedrag te vertonen en later bleek dat hij meewerkte met de Taliban. Die persoon was de oorzaak dat ik wordt meegenomen en gevangen gezet. Het is een feit dat de Taliban is gevallen, maar die persoon met wie ik problemen had is er nog steeds.

Vanwege deze persoon zou u nog steeds problemen ondervinden?
Ja, mijn moeder ging naar Iran en ik hoorde van mijn moeder dat die persoon ons huis en winkel heeft verkocht en de opbrengst in zijn zak gestoken.

Waardoor zou u nu nog door deze persoon problemen ondervinden?
Hij was ervan op de hoogte dat ik het land heb verlaten.
Ik heb in mijn nader gehoor verklaard dat deze man de oorzaak was dat ik gevangen was genomen en ik heb ook verklaard hoe ik met behulp van mijn zwager uit de gevangenis ben bevrijdt en daarna ben ik uit het land gevlucht. Gholam hoorde dat ik het land verliet en zijn vijandschap ging door, zoals ik net zei verkocht hij ons huis en onze winkel, die mijn vader mij heeft nagelaten. Dit zijn aanwijzingen waardoor ik nog steeds problemen heb.

Dat deze Gholam de winkel wilde overnemen was ook het probleem op het moment dat u nog in Afghanistan was. De winkel en het huis zijn ondertussen verkocht, wat is nu nog het probleem met deze persoon?

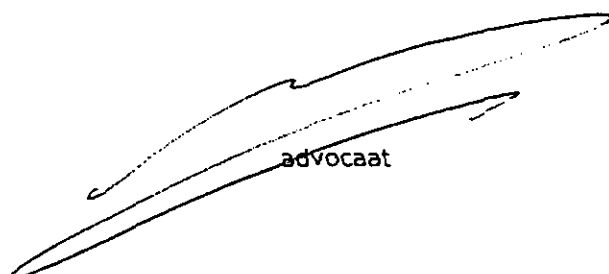
Stel dat ik terugkeer naar Afghanistan. Ik heb daar geen woonhuis en ik heb daar geen werk. Dus moet ik claimen om mijn huis en winkel terug te kunnen krijgen. Die man weet ook heel goed dat hij verantwoordelijkheid moet afgeven over zijn daad en hij weet dat ik het huis en winkel nodig heb voor het bouwen aan mijn bestaan in Afghanistan en omdat het een erfenis is van mijn vader dat het belangrijk is voor mij. Dus hij zal alles doen om te voorkomen dat ik een claim indien.

- 4.16 Zelfs indien er vanuit gegaan moet worden van de geloofwaardigheid van het door verweerder geuite vermoeden dat Gholam Ghaus alles zal doen om te voorkomen dat verweerder een claim zal indienen, is het op grond van deze verklaringen niet aannemelijk dat verweerders bij terugkeer in Afghanistan een reëel risico lopen te zullen worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen van de zijde van Gholam Ghaus danwel door zijn toedoen.
- 4.17 De Minister verzoekt Uw Afdeling de uitspraak van 2 mei 2006, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, te vernietigen en het beroep van verweerders alsnog ongegrond te verklaren.

5 Conclusie

De Minister concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot ongegrondverklaring van het door het verweerders tegen de besluiten van 20 juni 2005 ingestelde beroep.

Den Haag, 31 mei 2006

advocaat

behandeld door	A. van Blankenstein
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 39 24
fax	(070) 515 30 07
e-mail	a.vanblankenstein@pelsrijcken.nl
zaaknummer	pdf-nr:
referentie	IND-IND-nr.: